

België - Belgique
P.B. - P.P.
8500 Kortrijk
BC 20258

KONINKLIJKE EN MENS LIEVENDE VERENIGING DER
DRAGERS van ERETEKENS en MEDAILLES van BELGIË
VOOR DADEN VAN MOED, ZELFOPOFFERING EN VAN MENS LIEVENDHEID

ONDER DE HOGE BESCHERMING VAN Z.M. DE KONING
EN HET EREVOORZITTERSCHAP VAN DE H. BURGEMEESTER VAN BRUSSEL

VADERLANDSE VERENIGING
Zonder winstgevend doel
Gesticht te Brussel op 3 december 1865 - Koninklijk Erkend op 2 juli 1883

INFOBLAD KORTRIJK

Afgiftekantoor: KORTRIJK CENTRUM

Verantwoordelijke uitgever:
Rasson Nadia - Steenstraat 103 -
8501 Heule

P 806019
PRS: 3048465

Nummer 86 – 4de kw 2018 (okt-nov-dec)

*Koninklijke en Menslievende
Vereniging der
Dragers van Eretekens en
Medailles van België*

Regionale Kortrijk

Oproep naar getuigenissen

Het ziet eruit als een onschuldig putdeksel in een hoekje van een klaslokaal. Maar wat zich eronder bevindt, is wel iets spannender. Onder de verkoopsklassen en de turnzaal van het Spes Nostra, op de hoek van de Mellestraat en de Koffiestraat, zit namelijk een schuilkelder verborgen uit de Tweede Wereldoorlog.

Ken jij iemand die tussen 1940 en 1945 school liep bij de Zusters van liefde?

Zat jij in deze of een andere schuilkelder tijdens de zware bombardementen van de geallieerden in 1943 en 1944?

We zijn op zoek naar pakkende getuigenissen uit de Tweede Wereldoorlog.

Niet alleen uit Heule of van de bombardementen, maar uit heel Kortrijk.

Zit er onder jouw huis of werkplaats ook een schuilkelder?

Stelde jij een kleine of grote rebelse daad tegen de Duitse bezetter?

Een kleine of grote heldendaad voor Kortrijkse medebewoners?

Wij horen het graag!

Mail naar communicatie@kortrijk.be of bel naar 056 27 87 88

Of neem contact met:

Veerle de Zegher | Protocoldeskundige

Stad Kortrijk | Directie Communicatie | Grote Markt 54 | 8500 Kortrijk

056 27 74 34 | veerle.de.zegher@kortrijk.be | www.kortrijk.be

PERSONEN DIE WENSEN PUBLICITEIT IN TE LASSEN
BETALEN SLECHTS 25,00 EURO PER
KALENDERJAAR.
PER RECLAME WORDT EEN HALVE BLADZIJDE
VOORZIEN.
(Verschijnt VIER maal per jaar - 200 exemplaren)

LIDGELD 2019

De betaalde lidkaarten werden verdeeld aan de aanwezigen tijdens de statutaire vergadering.

De personen die niet aanwezig waren tijdens deze bijeenkomst en eveneens reeds hun lidgeld betaalden vinden hun lidkaart hieronder.

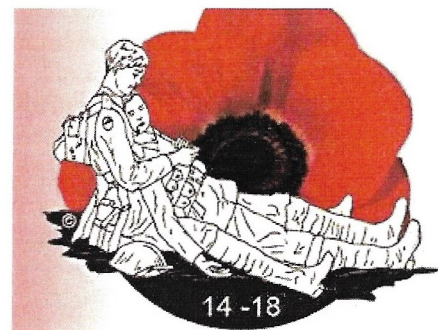
Indien het vakje een groene klever bevat, gelieve uw bijdrage van 12 Euro onverwijld te willen storten op rekeningnummer : BE22 7509 0426 1747

Indien hier groene klever - dringend uw lidgeld betalen - 12,00 Euro op rekeningnummer : BE22 7509 0426 1747

*Daar wij hebben moeten wachten op de
- Beheermaat werd het lidgeld nog niet gevraagd*

*We wensen je een nieuw jaar,
bruisend en sprankelend,
stralend en schitterend,
gezond en gelukkig,
zorgeloos en prachtig !*

Verandering van feestzaal

Beste leden, beste vrienden,

Graag geef ik jullie hier wat uitleg wat ons locatie voor het promotiefeest betreft dit jaar, maar heel even duiken we de geschiedenis in, enige jaren geleden zijn wij (een beetje laat) verwittigd geweest dat het restaurant “t Rattenkasteel” zijn deuren ging sluiten.

In allerijl zijn wij dan op zoek gegaan naar een alternatief om jullie te ontvangen, een plaats waar we in een privésfeer de eretekens konden uitreiken, het spelen van de Nationale hymnes, een parking op wandelafstand enz....., die hebben we dan deels gevonden in het “Bijenhof” maar al vlug hebben wij ontdekt dat dit niet de juiste locatie was.

Dan maar opnieuw op zoek, we hadden ons oog laten vallen op “Goed ten Houte” na positieve commentaren van verschillende mensen, dit was ons ding, prachtige locatie – lekker eten – budgetvriendelijk – parking, enz., het bestuur had al unaniem beslist om telkenjare het promotiefeest daar te laten doorgaan, niets is minder waar, we kregen een koude douche toen we opgebeld werden dat de zaak was overgenomen en voor onbepaalde tijd gesloten zal zijn door renovatiewerken, en die kunnen lang aanslepen want het is een geklasseerd gebouw.

Je hebt slechts enkele vingers nodig om te tellen hoeveel restaurants in Kortrijk (1) een ruime zaal (2) waar je in privésfeer de mensen kan te woord staan, eretekens overhandigen, tombola kan houden (3) budgetvriendelijk (4) parking in de nabijheid, zelfs Groot-Kortrijk komt niet in aanmerking.

Daarom hebben wij beslist even de “grens” over te steken en we zijn aanbeland in St. Denijs – Zwevegen, namelijk in het “Balladehof” op slechts 4,5 km van “Goed ten Houte”. Hopelijk mogen wij jullie daar allen ontvangen.

Namens het bestuur,

BOUCKENOOGHE Danny
Assistent-Kanselier

The Paths to Freedom

DE DUITSE VERDEDIGING IN NORMANDIË

Eind mei 1940 heeft Nazi-Duitsland vrijwel alle Europese landen aan de Noord-Atlantische kust van Noorwegen tot Noord-Frankrijk bezet en hebben de Britse troepen, die eind 1939 te hulp waren geschoten, zich moeten terugtrekken naar Groot-Brittannië. Op 22 juni 1940 tekent ook Maréchal Philippe Pétain namens het Franse leger een wapenstilstand met Hitler, waarbij het noordwesten van Frankrijk onder Duitse heerschappij komt. Als Chef de l'État van het Régime de Vichy mag Pétain over het zuiden van Frankrijk regeren, hoewel hij in de praktijk gehoorzaam moet zijn aan de bevelen van Hitler en zijn bevelhebbers.

De Duitse Kriegsmarine begint direct met het bouwen van nieuwe en het ombouwen van bestaande kustbatterijen langs de Noord-Atlantische kust ter verdediging van het Groot-Duitse Rijk. Hitler wil echter ook Groot-Brittannië inlijven en start een luchtoorlog. In het najaar van 1940 delft de Duitse Luftwaffe echter het onderpit tegen de Britse Royal Air Force in de 'Battle of Britain'. De Luftwaffe is bij de strijd gedecimeerd en het lukt nadien niet meer om de luchtvloot op het oude niveau te krijgen. Hitler moet de rest van de oorlog de superioriteit in de lucht aan de Geallieerden laten.

De Duitse invasie van Engeland

Hitler wil dan -net als Willem de Veroveraar in 1066- met schepen Het Kanaal oversteken en Groot-Brittannië binnenvallen. Terwijl de Duitsers naar mogelijkheden zoeken om een troepenmacht over te zetten, doet groot-Brittannië in augustus 1942 een aanval op de haven van Dieppe. Die loopt stuk op de sterke Duitse verdediging. Nog datzelfde jaar houdt Duitsland een oefening voor de invasie van Groot-Brittannië ('Unternehmen Seelöwe'). Ze gebruiken omgebouwde Rijnaken als landingsvaartuigen, waarvan de stevens zijn afgezaagd en van een landingsklep zijn voorzien. Ze vertrekken uit Boulogne om ergens aan de Normandische kust op het strand te landen. De Rijnaken hebben echter te veel diepgang, waardoor voertuigen, tanks, artillerie en manschappen zeshonderd meter van het strand in zee uitgezet moeten worden. De operatie mislukt daardoor volledig en Generalfeldmarschall Gerd von Rundstedt, Oberbefehlshaber West (OBW), concludeert dat een invasie van Groot-Brittannië kolder is.

De bouw van de Atlantikwall

Hitler laat -mede door het verliezen van de 'Battle of Britain'- het idee varen om Groot-Brittannië in te lijven bij zijn Groot-Duitse Rijk en geeft Organisation Todt half augustus 1942 opdracht om een uitgebreide en sterke verdedigingslinie te bouwen langs de Noord-Atlantische kust van Noorwegen tot aan de Golf van Biskaje. Op de 2.685 kilometer lange Atlantikwall moeten 15.000 batterijen en versterkte stellingen gebouwd worden, waarvan alleen al 10.000 in Frankrijk. Bij de bouw worden 100.000 Duitsers en acht miljoen buitenlanders als werkrachten ingezet -inclusief ongeveer 50.000 Nederlanders in de eerste fase- en maandelijks wordt 600.000 kubieke meter beton gebruikt!

Eind maart 1943 neemt Feldmarschall Erwin Rommel het bevel over de Atlantikwall in Normandië van Von Rundstedt over. Tegen die tijd heeft Organisation Todt 8.000 van de 10.000 geplande bunkers in Frankrijk weten te realiseren. Rommel schrikt echter van de -in zijn ogen- zwakke verdedigingslinie in Normandië. De meeste bunkercomplexen liggen -geheel naar de wens van Von Rundstedt- een paar kilometer landinwaarts, zodat ze minder gevoelig zijn voor beschietingen vanaf zee.

De troepen bestaan vooral uit herstellende soldaten en officieren van het Oostfront en minder goed getrainde divisies. Bovendien zijn de troepen aangevuld met 'Volksdeutsche', Duitsers die in het buitenland zijn geboren en nog maar weinig binding met het vaderland hebben. Ook worden 'Freiwillige' aan de divisies toegevoegd, vrijwilligers uit door de Nazi's bezette landen, en 'Hilfswillige', Polen en Russen die eigenlijk gewoon gedwongen dienst hebben genomen bij de Wehrmacht. Nu niet echt de meest gemotiveerde strijdkracht. De mannen lopen voorts al jaren wacht langs de kust, zonder dat er iets alarmerends gebeurt. De verveling heeft dan ook bij velen toegeslagen en de alertheid is sterk afgenomen.

Rommel ziet Normandië daarom als de zwakste schakel in de Atlantikwall. Hij is er ook van overtuigd, dat een invasie op het strand tegengehouden en terug in zee gedreven moet worden. *"Tegen elke prijs moet voorkomen worden, dat de Geallieerden voet aan de grond krijgen,"* zo dtelt Rommel, *"want lukt ze dat wel, dan wordt het uiterst moeilijk om ze terug te dringen."*

Hij geeft daarom de opdracht om langs de Normandische kust de verdedigingslinie te verbeteren. De troepen worden aan het werk gezet en in zes maanden tijd worden 500.000 obstakels van hout en ijzer geplaatst, sommige voorzien van mijnen. Ook worden meer dan zes miljoen mijnen gelegd op en langs de stranden. In de duinen en op de kliffen laat hij overal mitrailleurstenen bouwen, afgewisseld door grote bunkers met kanonnen en zware artillerie. Langs de kust komen tankgrachten of tankwallen en daarachter mijnevelden en velden vol houten staken, Rommel's Spargel (asperges), en boobytraps tegen luchtlandingstroepen.

Het Duitse commando is verdeeld

Het commando over de beschikbare Duitse troepen in Noord-Frankrijk is overigens niet logisch verdeeld. Hoewel Von Rundstedt als Oberbefehlshaber West (OBW) het bevel voert, moet elke beslissing door Hitler goedgekeurd worden. Onder hem is Rommel verantwoordelijk voor de kustverdediging, maar General der Artillerie Erich Marcks voert vanuit St. Lô het bevel over de troepen van het LXXXIV (84.) Armeekorps, dat de Atlantikwall bemant en het achterland moet verdedigen. De tankdivisies van Panzergruppe West vallen onder General Leo Geyr von Schweppenburg, maar ook hij mag alleen met toestemming van Hitler tankdivisies uit de omgeving van Calais en Liseux verplaatsen. In principe heeft hij slechts de 21. Panzer Division tot zijn beschikking, die rond Caen ligt, en komt vlak voor de invasie de 12. SS Panzer Division bij Argentan in reserve te liggen.

Bovendien zijn de meningen van de Duitse bevelhebbers sterk verdeeld. Ten eerste over de locatie van de invasie. Von Rundstedt is het met Adolf Hitler, Wilhelm Keitel (opperbevelhebber Wehrmacht) en Alfred Jodl (chef operaties Wehrmacht) eens, dat de meest logische plek rond Calais is. Daar is de oversteek over Het Kanaal slechts 33 kilometer en de afstand naar Duitsland met 480 kilometer het kortst. Bovendien ligt aan de overkant van Calais de 'spookdivisie' van Generaal Patton, wat hun ideeën bevestigt.

General Erich Marcks is daar niet zo zeker van en vindt een invasie in Normandië heel plausibel. Feldmarschall Erwin Rommel neigt ernaar om Marcks steeds meer gelijk te geven, naarmate de tijd verstrijkt.

Een ander twistpunt is de manier van aanpak van een Geallieerde invasie. Feldmarschall Rommel wil de troepen op het strand verslaan en terug de zee in drijven. Daarentegen geeft General Von Schweppenburg er de voorkeur aan om Geallieerde troepen op te laten marcheren tot het vlakke landschap achter Caen om ze dan in één grote tankslag te verslaan, net als bij de tankslagen in de Sovjet-Unie aan het begin van 'Unternehmen Barbarossa'.

Daar komt nog bij, dat in de eerste maanden van 1944 alle vliegvelden langs de Noord-Franse kust zwaar zijn gebombardeerd door de Geallieerden. Feldmarschall Hugo Sperrle van Luftflotte 3, die de luchtverdediging aan het Westfront moet verzorgen, besluit daarom alle vliegtuigen eind mei/begin juni 1944 tactisch terug te trekken naar het binnenland van Frankrijk en zelfs naar België en Nederland.

De Duitse verdediging

Tot maart 1944 wordt de Normandische kust bewaakt door de 709. Infanterie Division (Cotentin) en de 716. Infanterie Division (van Isigny-sur-Mer tot Cabourg). De 352. Infanterie Division ligt rond St. Lô en de 21. Panzer Division rond Caen. Halverwege maart 1944 wordt de verdediging echter opeens sterk uitgebreid. De Duitse kustverdediging bestaat vanaf die tijd uit :

1. de 709. Infanterie Division, die zich rond Cherbourg op het schiereiland Cotentin opstelt;
2. de 243. Infanterie Division aan de westkant van Cotentin;
3. de 91. Luftlande Infanterie Division, die stellingen betreft rond Ste. Mère-Eglise;
4. het 6. Fallschirmjäger Regiment, dat zich rond Carentan opstelt;
5. de 352. Infanterie Division, die de kust tussen Isigny-sur-mer en Colleville-sur-Mer voor haar rekening neemt;
6. de 716. Infanterie Division, die zich terugtrekt naar de kust tussen Colleville en Cabourg (monding van de Dives);
7. de 21. Panzer Division, die ten zuiden van Caen ligt.

De 12. SS Panzer Division ten slotte ligt bij Argentan en kan vrij snel ingezet worden bij een eventuele strijd rond Caen.

Onbekend is of deze plotselinge versterking van de kustverdediging op initiatief van General Erich Marcks van het LXXXIV (84.) Armeekorps plaatsvindt. Hij gelooft immers in een invasie op dit deel van de kust. Het is alleen wel heel toevallig, dat de goedgetrainde 352. Infanterie Division –die bovendien ook veel gevechtservaring heeft – naar het landingsstrand Omaha Beach wordt gedirigeerd, waar twee Amerikaanse infanteriedivisies zullen landen.

De 91. Luftlande Infanterie Division is speciaal getraind om tegen luchtlandingstroepen te strijden en komt rond Ste. Mère-Eglise te liggen. Bovendien valt in de route Battle for Caen het verhaal op van het lokale schoolhoofd van Colombiers-sur-Seulles, die van een SS'er van Luxemburgse komaf hoort, dat er in de nacht van 4 op 5 juni een Geallieerde invasie wordt verwacht!

De twijfel slaat toe

Eind april 1944 roept Adolf Hitler Generalfeldmarschall Von Rundstedt en Feldmarschall Rommel van Heeresgruppe West, Feldmarschall Sperrle van Luftflotte 3 en Admiral Theodor Krancke van de Kriegsmarine bij zich in Berchtesgaden. Hij is ervan overtuigd, dat de Geallieerde invasie nog diezelfde zomer zal plaatsvinden en drukt de vier mannen op het hart, dat de Geallieerden onder geen enkele voorwaarde vaste voet op het Europese continent mogen krijgen. Hitler roept: *“Dit is de beslissende slag. Ons wacht de overwinning of totale vernietiging.”*

Feldmarschall Rommel betwijfelt steeds meer, dat de Geallieerde invasie bij Calais zal plaatsvinden. Hij vreest, dat de invasie in Normandië zal plaatsvinden en dat de kustverdediging niet sterk genoeg zal blijken, zo schrijft hij regelmatig aan zijn vrouw in Duitsland. Eind mei 1944 brengt Rommel een bezoek aan het hoofdkwartier van de 716. Infanterie Division en Caen en zegt: *“Heren, ik ken de Engelsen sinds Noord-Afrika en Italië. Ik kan u zeggen, dat ze een kust uitzoeken om te landen, waarvan ze denken dat wij die niet verwachten. En dat is hier, op deze plek!”*

Ook General Erich Marcks heeft dat gevoel en zegt bij een bezoek aan de 352. Infanterie Division, starend over de zee bij Arranches, tegen een stafofficier: *“Als ik de Engelsen goed ken, gaan ze op zondag naar de kerk en komen ze op maandag. Op het hoofdkwartier in Parijs zijn ze ervan overtuigd, dat ze nog niet komen en als ze komen, dat ze dan bij Calais landen. Dus zullen wij ze maandag wel eens een warm welkom heten.”* Die maandag is het 5 juni 1944, de oorspronkelijke datum van de invasie...

'Sie kommen!'

Vanaf middernacht op 6 juni 1944 komen in Rennes, waar generaloberst Friedrich Dollmann van 7. Armee met talloze generaals verblijft, steeds meer berichten binnen, dat er Geallieerde parachutisten zijn geland. Als tegen het ochtendgloren de Geallieerde vloot aan de hoizon voor de kust wordt ondekt, weten de Duitsers dat de invasie is begonnen. Maar Hitler slaapt en mag niet gestoord worden. Als hij eindelijk om 10.00 uur wakker wordt, geeft hij nog steeds geen toestemming om extra tankdivisies naar Normandië op te laten rukken. Hij reageert op het nieuws van de Geallieerde invasie slechts met: *"Het nieuws kan niet beter. In Engeland konden we niets doen. Nu hebben we ze waar we hen kunnen vernietigen."*

Generaloberst
Friedrich Dollmann

Ons Promotiefest in “Goed ten Houde” te Kortrijk – zaterdag 14 april 2018

Herdenking te Kemmel – vrijdag 27 april 2018

Vandaag is de slag om de Kemmelberg herdacht. 100 jaar geleden is daar zwaar gevochten om de opmars van de Duitsers richting kusthavens een halt toe te roepen.

Aan de Ossuaire op de Kemmelberg is de vlam van de Onbekende Franse soldaat aangestoken in aanwezigheid van een vertegenwoordiger van de koning. De vlam komt van de Arc de Triomphe in Parijs.

Er liggen zo'n zesduizend Fransen begraven op de Ossuaire van de Kemmelberg, slachtoffers van een gruwelijke slag in een poging om de Duitsers weg te houden van de kust.

De Slag om de Kemmelberg vond plaats op 25 april 1918. Toen de stellingen langs beide kanten waren gebombardeerd, bestormden Duitse soldaten de heuvel. De Fransen moesten zich terugtrekken en verloren heel wat soldaten. Op de Franse militaire begraafplaats worden 5.294 gesneuvelden herdacht. Aan de voet van de Kemmelberg, aan het Franse massagraf, begon vrijdag de herdenking.

**Herdenking gesneuvelde SAS-SOE para-commando te Kortrijk –
zaterdag 05 mei 2018**

Begravenis van onbekende soldaat te Zonnebeke – dinsdag 03 juli 2018

**Herbegrafenis Private Frederick William Briks, Perth Cemetery
(China Wall) – dinsdag 03 juli 2018**

Voor meer foto's aangaande de plechtigheden, activiteiten zijn terug te vinden op onze website: www.kmvdembkortrijk.be onder het tabblad 'Foto's'.

Uit Sympathie

**UIT SYMPATHIE
VOOR DE DRAGERS VAN
ERETEKENS EN MADAILLES
VAN BELGIË
REGIONALE KORTRIJK**

VANWEGE ANONYMUS

Deelname aan parade “Cenotaph” te Londen op 15 juli 2018.

Beste leden, vorig jaar hadden Brecht en ikzelf de eer om jullie en de vereniging te mogen vertegenwoordigen op de parade aan de Cenotaph te Londen.

Dit was voor ons een uniek gebeuren en stilletjes hoopten we ook dit jaar gekozen te worden om deel te nemen. Dit lukt en we waren met z'n zessen (waarvan 4 bestuursleden) die vanuit Defensie toestemming kregen om op 15 juli mee te gaan naar Londen.

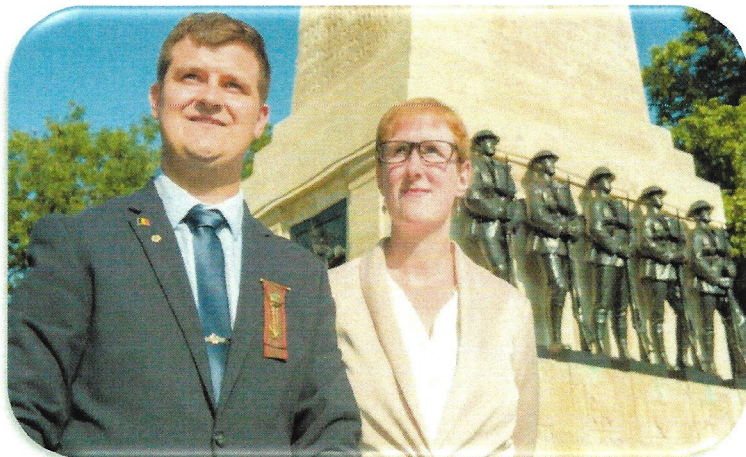
Hoe dit alles tot stand kwam, hoe het voelt om daar te zijn, vertelt Pieter, één van de deelnemers.

Normaal kan je maar deelnemen aan de parade op 2 manieren: of als vaandeldrager of als Veteraan.

Maar dankzij een wedstrijd uitgeschreven door Defensie en door mezelf gewonnen, kreeg ik samen met m'n vrouw Elisa de kans om de herdenking bij te wonen.

Wat mij van die dag is bijgebleven, is niet enkel de blakende zon maar de meer dan 300 deelnemers die daar allen met dezelfde gedachte stonden: het herdenken van de vele gesneuvelden die hun leven lieten voor wat wij nu hebben, het herdenken van koning Albert I en trots Belg te zijn.

Voor Elisa en mezelf begon de dag om 3u 's ochtends. Aan de kazerne in Peutie stapten we op de bus richting Londen. Om 10u was het verzamelen om de herdenking te starten. Dit jaar kon deze niet doorgaan aan het Cenotaafmonument. Er was een zekere president op bezoek en dat bezoek zorgde voor betogingen waardoor de veiligheid niet gegarandeerd kon worden. Uitwijken dus naar het monument van de Guards.

Rond 11u was het dan zover, de parade begon met temperaturen die gerust wat minder mochten zijn. De Belgen afwisselend met de Britten (Vaandel dragers, Veteranen, Kadetten & Muziekkorps) kwamen voorbij het monument van de Guards langs de prominenten het plein opgemarcheerd. Even later kwam ook Koning Filip met aan zijn zijde Koningin Mathilde. De plechtigheid kon beginnen.

De Belgische detachementen (de KMS, het regiment Karabiniers wielrijders & 2 detachementen van de Marine) waren opgesteld naast de Britse. Naast hen de toekomst (de Kadetten) en het verleden (de Veteranen). Dan volgde de bloemneerlegging. Na het vertrek van Koning Filip was er nog een eerbetoon aan de Wellington Barracks.

De plechtigheid was prachtig en nadien konden we met alle Belgen het glas heffen op een mooie dag.

Wat mij daar opviel, was hoe spontaan iedereen met elkaar begon te praten. De mensen waren geen vreemden voor elkaar maar 'soortgenoten', allen met eenzelfde gedachte en doel.

Na het middagmaal namen we de bus terug naar huis, rond 23u terug in Peutie eindigde een mooie dag die me altijd bij zal blijven.

Met dank aan Defensie voor deze unieke kans en uitstekende begeleiding.

Dank ook aan alle deelnemers: Kurt, Patrick, Brecht, Pieter en Elisa voor hun inzet. Tevens een woord van dank aan onze voorzitter die ons het vertrouwen gaf en onze aanvraag tot deelname voluit steunde.

We hopen er in 2019 weer bij te mogen zijn, we zijn hier zeker toe bereid.

Pieter D'Haene & Elisa Ravays, Patrick Samyn, Brecht & Yvan Van de Auwera en Kurt Verhelle.

De Grootte Oorlog

X X I .

De strijd bij Thienen. Gevechten te Budingen en St-Margriet-Hauthem.

Wij keeren thans naar ons legertje aan de Gethe terug.

De Duitschers zouden trachten onzen aftocht naar Antwerpen af te snijden. Ze vielen daartoe onzen rechter-vleugel aan, van Drest tot Budingen. Lansiers, gidsen, karabiniers-wielrijders streden weer met dezelfde hardnekkigheid als te Halen, welk dorp trouwens opnieuw het toneel werd van gevechten.

Majoor de Schietere de Lophem, kommandant bij het 4e lansiers, kreeg bevel zich naar Budingen te begeven. Maar zijn twee eskadrons, het 3e en het 4e waren op verkenning naar Looz en Oreye. Hij kwam daar dus zonder troepen, doch werd gevolgd door het 1e eskadron der 2e gidsen, onder bevel van kommandant de Favereau en luitenanten de Formanoir, de graaf d'Ursel en burggraaf de Jonghe d'Ardoye.

De manschappen bezetten de hun aangewezen posten. Den volgenden morgen, dien van 18 Augustus, arriveerde nog het 4e eskadron der 1e gidsen, onder bevel van van den Branden de Reeth.

Al spoedig ontdekte men Duitschers aan den overkant. Majoor der Schietere stond juist bij luitenant d'Ursel toen twee tegenstanders op hen aanlegden, maar de officieren waren hen voor en elk schoot een Duitscher neer. Er daagden weer vijanden op en de geweren knetterden.

Eensklaps viel d'Ursel neer. De kolonel gaf bevelen om hem te laten verzorgen, maar op vele punten ontstond hevige strijd, en de gewonde bleef liggen.

De ruiters beantwoordden met goede treffers. Wat later bracht een machine-geweer, dat aan de brug opgesteld werd, nog versterking.

In den strijd naderde kommandant de Schietere nogmaals luitenant d'Ursel, die scheen te slapen. Een kleine wonde vertoonde zich aan zijn linkeroog.

Wel, d'Ursel, hoe gevoelt gij u? vroeg de aanvoerder.

Ha, gij zijt het, majoor?

Lijdt gij veel?

Niet al te erg.

Ik heb bevelen gegeven om u naar den hulppost te brengen. Gij zult gauw genezen zijn.

Ik dank u zeer. Moest ik niet genezen, zeg dan aan mijn vrouw, dat mijne laatste gedachte voor haar was.

Maar het bevel tot vervoer kon niet uitgevoerd worden. Een regen van schrapnells daalde neer; het aantal tegenstrevers vermeerdeerde gedurig en de aanval nam in kracht toe... Men streed nu reeds twee uur.

Majoor de Schietere had bevel gekregen tot het uiterste vol te houden. Luitenant de Jonghe bestuurde het machine-geweer; alle mannen hielden stand, tot de Duitschers bij Geet-Bets over de rivier geraakten en nu een flankaanval deden. Men moest terugtrekken op Grootenbosch. De Duitschers waren reeds in het dorp. De gidsen en lansiers waren verplicht een aantal paarden op te vangen, die uit schrik op hol sloegen. De kogels floten over het veld... Ontsnappen scheen onmogelijk en toch werd de terugtocht voltoerd.

De vijand bestormde de huizen van het dorp en stak er vele in brand. Ook maakten zij gevangenen af. Hij was dus over de Gethe.

Luitenant d'Ursel bleef in het gevecht. Dokter Lepape, die ook gewond was en gevangen genomen werd, schreef aan den majoor :

“Ik heb den dood van d'Ursel te St. Truiden vernomen. Volgens mijn inlichtingen moet hij gewond zijn aan het gelaat en het hart.”

En de majoor verklaarde :

“Ik bevestig dat onze dappere kameraad slechts één wonde aan het hoofd had, en zoo hij in het hart getroffen was, moet men hem hebben afgemaakt, tegen de oorlogswetten in.”

Meer naar het Zuiden, in het centrum der Belgische linie, woedde eveneens de strijd en wel in de omgeving van Thienen. Daar waren het 2e, 22e en 3e linie van de 1e divisie in 't gevecht.

Het 22e linie had tot taak de omgeving van Sint-Margriet-Hauthem te behouden op 3 km van de stad.

Rond den middag, dien 18en Augustus, werd het aangevallen door een geweldige troepenmacht, nl. het 8e legerkorps, gesteund door 160 stukken. En het 22e linie had tot hulp de artillerie van de 2e gemengde brigade, 12 kanonnen van 75.

Om 1 uur was de worsteling in vollen gang. Geweren en mitrailleurs maaiden gansche rijen in de vijandelijke gelederen weg, maar gedurig namen versche mannen de plaats der dooden in. De grijze stroom bleef vloeien.

Ook aan onze zijde waren de verliezen zwaar. Maar de moedige kerels hielden vol, sloegen alle aanvallen af, als vastgehecht aan hun terrein. Eindelijk viel de avond. De strijd werd gestaakt. Onder leiding van de nog weinig overgebleven officieren kon het zoo wreed gehavende regiment terugtrekken. Het had 50 t.h. van zijn effectieven verloren; acht uur lang hield het een geheel legerkorps tegen. Van de 37 officieren waren er 23 buiten gevecht. Elf vielen met hun soldaten en de anderen, op één na, waren ernstig gewond.

Het 22e linie werd later weer met het 2e linie vereenigd, dat op 1 Maart 1915 de eer verwierf in zijn vaandel te schrijven “Hauthem-Ste-Marguerite, 18 août 1914”.

Ook bij Neerlinter, bij Grimde en Hakendover, onderonden de Duitschers den kloekmoedigen weer-

stand der Belgen.

Het 2e jagers te voet onderscheidde zich nog verder op de linie, bij Geldenaken.

Diest werd bezet. De Duitschers drongen binnen Thienen.

Dien 18en Augustus gaf de Koning bevelen tot een terugtocht op Antwerpen. Door de vastberadenheid van het 22e linie, bij Hauthem, kon de rest der 1e legerafdeeling zich veilig onttrekken aan de omsingeling.

Van een verbinding met Fransche en Britsche troepen was maar geen sprake.

Het leger had zijne waarnemingsstelling van 5 tot 18 Augustus behouden, d.i. gedurende 13 dagen. Het had weerstaan aan de aanvallen der ruitery en der verkenningstroepen van den vijand; het had dezen laatste gedwongen de samentrekking van zijn rechtervleugel te verrichten in de omstreken der grens, kostelijken tijd te verliezen om met zijne massa's maatregelen te nemen met het oog op eene omsingeling. Op het oogenblik dat deze hare uitwerking zou hebben, bleef er slechts aan het leger over zich terug te trekken, om aan de vernieling te ontsnappen.

Den 18n Augustus, 's namiddags, besloot de Koning tot den terugtocht van het leger naar het Noordwesten over te gaan.

Om 19 uur 30 wordt bevel gegeven des anderendaags, bij dageraad, den linkeroever der Dijle te bereiken en het leger te doen stand houden op het front Neerijssche, Leuven, Rotselaer. Bij de eerste schemeringen van den dag ontstaat een hevig achterhoedekamp tusschen het Deutsche IIe korps en de brigade der 3e afdeeling, die op Aarschot gestuurd werd. Het wordt klaarblijkelijk, dientengevolge, dat de vijandelijke rechterflank de Belgische linkerflank overvleugelt, en het niet mogelijk is het daags te voren vastgestelde front te behouden.

De terugwijkende beweging wordt onmiddellijk voortgezet in de richting der forten van de stelling Antwerpen.

Over den strijd bij Aarschot en de daaropvolgende gebeurtenissen, in dit stedeke, spreken wij nader.

Wij zullen nu hier een verslag laten volgen over de streek van dezen strijd; waarvan men na den vrede herinnert werd :

Wij willen het tooneel van den strijd uit Augustus 1914 bezoeken.

Wij stappen af aan het lieve kerkje van Grimde, met zijn Romaanschen toren; een der oudste openbare gebouwen van ons land. Enkele meters verder, tusschen het geboomte, murmelt de Gethe in vreedzame stilte, als vreesde zij de laatste rust onzer helden te storen.

In deze kerk worden sedert een dertigtal jaren geen godsdienstoefeningen meer gedaan; thans is zij herschapen in eene begraafplaats voor Belgen, in den slag bij Thienen op 't eereveld gevallen en er den 21 Maart 1915 ontgraven.

Wij treden binnen, en wat zien wij! Honderdveertig soldatengraven in de zijbeuken, in de hoofdbeuk, in het koor en de zijkapellen. En hoe verzorgd! De aanblik is verrukkend en den bezoeker komt een vaderlandslievende bezieling tegemoet.

Overall kransen, ruikers en vaandels; bloemsieraden, huldedichten en portretten. Wij wanen ons in een bloementuin.

Wis bestaat in gansch België niet één militaire begraafplaats, die deze in opvatting en pracht en heerlijkheid overtreft. Hulde aan den wakkeren bewaker, die met nationalen trots de graven opsmukt en onderhoudt.

Wij stappen weer op de fiets en rijden langs de looverrijke stadsvesten naar de Thiensche begraafplaats. Bij den ingang rusten 79 Belgische dapperen, 4 Franschen en 112 Duitschers. Eenige onzer lansiers, in den slag van Orsmaal gekwetst en te Thienen overleden, vonden hier ook hunne laatste rustplaats.

Gemelde gesneuvelde Franschen werden te Perwez door de Duitschers bijgehaald, om hun lummels wijs te maken, dat hier reeds "Franschen" vochten en om dientengevolge de schending van ons grondgebied te wettigen.

De graven zijn liefderijk met bloemen onderhouden.

Wij stappen naar links en ontwaren honderd en zes grafsteden van Fransche vluchtelingen, door de Pruisen naar Thienen verdreven en hier, verre van vader, moeder, zuster en broeder, echtgenoot of echtgenoot als martelaren ingevolge ontberingen en uitputting bezweken.

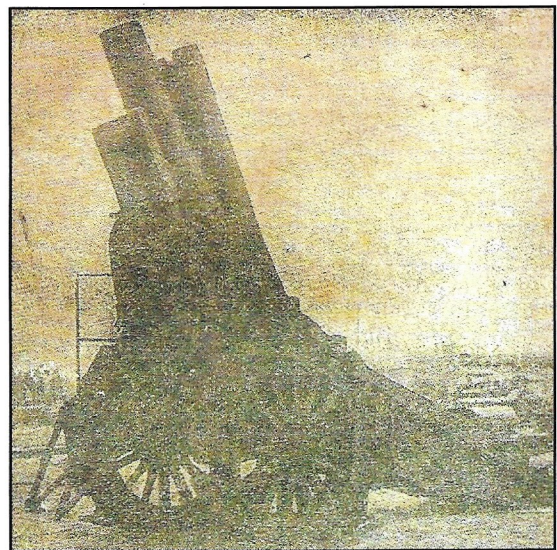
't Is troostend vast te stellen hoe luisterrijk hun graven met levende bloemen, kransen en gedenktekens zijn versierd.

Vergeten we nimmer die doodgefolterden, waarvan vele den schoonen dag der overwinning niet hebben mogen beleven.

En nu algauw verder naar St.-Margeriet-Hautem, een half uurtje N.O. van Thienen.

't Is een smakelijk ritje, door heerlijk Haspengouwische graanakkers, door goudgele oogstvelden. Vijf minuten, en we zijn er...

Deze begraafplaats, omringd van een muur in kiezelsteen, werd tijdens de bezetting met inmenging der Duitschers hier aangelegd op een hoogvlakte in open

Het nieuwe, Deutsche zware kanon

slagveld, een honderdtal meters links van den straatweg Thienen-Oplinter. De grond werd aangekocht door de stad Thienen.

De ligging is allerprachtigst. De verhevenheid van de begraafplaats beheerscht deze streek uren in de omgeving. In een schilderachtige vallei ligt de blanke stad Thienen schrijlings op de Gethe. Een dertigtal Haspengouwsche en Hagelandsche kerktorens teekenen zich in een wijden cirkelomtrek in en boven een sierlijk boomgewas af.

Op die bevallige hoogte liggen begraven 216 Belgische en 77 Duitsche soldaten, gesneuveld in den slag van 18 Augustus 1914, benevens 12 Franschen, bijgehaald uit de omstreken van Charleroi, om hoger vermelde redenen.

De ontgraving uit de gemeenschappelijke groeven nam aanvang den 11n Mei 1916. Menigvuldige lijken droegen sporen van wreedaardige verminkingen en getuigen hoe barbaarsch de Duitschers onze gekwetste soldaten met kolfslagen afmaakten.

De begraafplaats onzer dapperen biedt een verzorgd uitzicht: duurzaam groene planten versieren den ingang en smukken den doodenakker : slingerplanten en rozelaars tooien de grafsteden. Elke groeve draagt een blauwen steen met naam en bijzonderheden van den gesneuvelde.

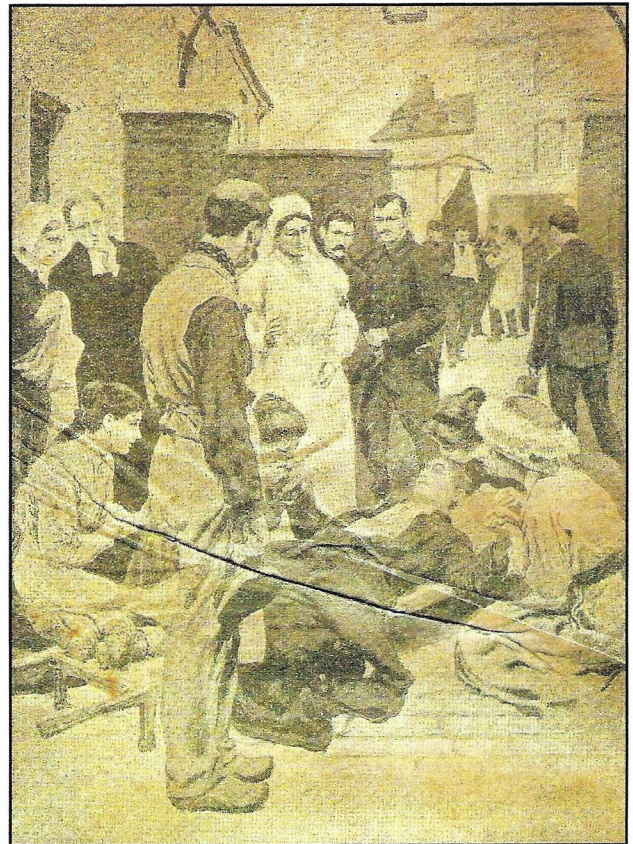
Leeuweriken bouwen er hun nestje en zingen er den ganschen dag het lied van vrijheid en vrede, als wilden zij herinneren dat onze dierbare dooden voor vrijheid en vrede hun bloed vergoten.

Op eenige boogscheuten afstand staat het overbekend wit huis van den kerkhofbewaker, die met liefderijke toewijding zijn beste zorgen leent aan het onderhoud van de laatste rustplaats onzer kerelszonen en zich immer bereidwillig ten dienste der talrijke bezoekers stelt.

Maar waar liggen hier de Duitsche dooden? vragen wij aan den landbouwer. Er zijn er toch veel meer gesneuveld dan er hier en daar liggen?

Ze hebben ze verbrand ! klinkt het antwoord. Ze brachten hun lijken met wagens heen, en dat hebben we gezien. Maar dan staken ze huizen en schuren in brand. Later vond men in het puin schoenijzers, in een gebouwtje te Hakendover wel 5 kg. 't Waren de schoenijzers der gesneuvelde Duitschers die daar verbrand werden.

En hij spreekt ook over de gepleegde misdaden. Burgers werden voor de troepen gedreven, mishandeld en gefusilleerd.

Belgische vrouwen staan een zwaar gewonde in zijn laatste oogenblikken bij.

Wordt vervolgd